

N:o 13.

Ank. till Riksd. kansli den 2 maj 1893, kl. 2 e. m.

*Memorial, i fråga om ändringar i gällande reglemente för riksbanken
äfvensom i aflöningsstaten för samma bank.*

Sedan utskottet genomgått och granskat det för riksbankens styrelse och förvaltning gällande reglemente med dervid fogade aflöningsstat samt i sammanhang härmed tagit i öfvervägande de af fullmäktige i hithörande ämnen gjorda framställningar, får utskottet nu föreslå de ändringar och tillägg i bankoreglementet och nämnda stat, som utskottet ansett böra vidtagas och som föranledas af Riksdagens beslut om bifall till samman-satta banko- och lagutskottets utlåtande n:o 1, angående höjande af riksbankens grundfond.

Hvad härvid först beträffar sistnämnda fråga har Riksdagen för sin del beslutit den ändring i § 4 af lagen för rikets ständers bank af den 1 mars 1830, sådan denna lyder enligt kongl. förordningen af den 5 september 1890, att riksbankens deruti till 45 millioner kronor bestämda grundfond skall höjas till 50 millioner kronor.

Under förutsättning, att detta Riksdagens beslut varder af Kongl. Maj:t gilladt, föranledes deraf en motsvarande ändring i § 3 af bankoreglementet, och utskottet föreslår därför,

1:o

att, för den händelse Kongl. Maj:t bifaller den af innevarande Riksdag för dess del beslutade ändring

i lagen för rikets ständers bank, § 3 i bankoreglementet må erhålla följande lydelse:

Nuvarande lydelse:

Riksbankens grundfond skall, utan beräkning af riksbankens fasta egendom, inventarier samt mynt- och medaljkabinett, utgöra fyratiofem millioner kronor.

Föreslagen lydelse:

»Riksbankens grundfond skall, utan beräkning af riksbankens fasta egendom, inventarier samt mynt- och medaljkabinett, utgöra femtio millioner kronor.»

I afseende å de angående emottagande i riksbanken af s. k. öppna deposita meddelade bestämmelser hafva fullmäktige till utskottet inkommit med en framställning, deruti anförts följande: »Med den fullmäktige jemlikt mom. 7 af § 22 i bankoreglementet lemnade rätt ega fullmäktige att i enlighet med de för ifrågavarande rörelse i reglementet stadgade grunder meddela de närmare föreskrifter, som kunna finnas erforderliga, och fullmäktige äro ock betänkta på de ändringar i nuvarande detaljbestämmelser, som kunna anses lämpliga, men för genomförande af en del af desamma erfordras, att af de för rörelsen af Riksdagen fastställda hufvudgrunder stadgandena i mom. 4 angående förvaringsafgiften undergå förändring.

Nämnda mom. har för närvarande följande lydelse:

»Förvaringsafgiften för värdepapper och utländskt mynt utgör för år räknadt en tiondedels procent af papperens eller myntens i beviset upptagna värde i rikets mynt, jemnadt för brutet tal till närmast högre hundratal kronor, dock ega fullmäktige i afseende å värdepapper att i fråga om större belopp, som utgöras af ett jemförelsevis mindre antal papper, medgifva nedsättning i nämnda afgift; börande, utan afseende på förvaringstidens längd, afgift städse erläggas för minst tre månader, äfvensom lägre afgift än tio kronor icke beräknas».

Hvad härvid först beträffar den till tio kronor för år fastställda minimiafgiften, synes uppenbart, att densamma är för lägre depositioner än å 10,000 kronor för hög och vida större än på andra ställen, der dylik rörelse drifves. Denna minimiafgift är i Stockholms inteckningsgaranti-aktiebolag, der förvaringsafgiften utgör 50 öre för tusen kronor eller derunder, fem kronor; i Stockholms enskilda bank, med samma

förvaringsavgift, två kronor; i Nationalbanken i Köpenhamn, der avgiften är $\frac{3}{8}$ pro mille halvaarlig eller 75 öre om året, en krona halfårsvis; i Frankrikes bank, der avgiften varierar efter det besvär papperens skötsel förorsakar, utgör minsta årsavgiften en franc, och i Tyska riksbanken, der avgiften utgör $\frac{3}{10}$ pro mille för år, är lägsta årsavgiften 1 mark.

Den höga minimiavgiften förorsakar ock väsentliga olägenheter vid handläggningen af hithörande göromål. Den gifver nemligen anledning till, att vid uttag af en del värdepapper depositionen ej, såsom otvifvelaktigt synes vara lämpligast, omskrifves, utan har i allmänhet så förfarits, att den öfver hvarje deposition förda räkningen förvandlas till ett slags upp- och afskrifningsräkning, der än uttagna, än inlemnade nya värdehandlingar bokföras till undvikande af debitering å nyo af den för depositionen i dess helhet bestämda avgiften. Härigenom blifva emellertid öferskådligheten af räkningarna och i viss mån äfven kontrollen betydligt försvårade, hvadan nytt värdepapper ej borde mottagas på annat vilkor än mot utfärdande af ett nytt förvaringsbevis i stadgad form; och föreskrift härom blefve ej obillig, om i stället för en minimiavgift af tio kronor stadgades en avgift af högst en krona per 1,000 kronor eller derunder med fullmäktige lemnad rätt att såsom hittills kunna efter sig företeende omständigheter nedsätta denna avgift.

Angående förvaringsavgiften innehålla nuvarande bestämmelser äfven, att densamma utan afseende å förvaringstidens längd skall städse erläggas för minst tre månader, och sista punkten i mom. 6 stadgar, att obetald förvaringsavgift skall för hvarje kalenderår inbetalas. För vinnande af reda och enkelhet är önskligt, att dessa stadganden tillika med bestämmelsen i samma paragraf mom. 4 att avgiften för brutna tal skall erläggas för närmast högre hundratal försvunne. I alla ofvannämnda banker sker avgiftsberäkningen för tusental eller derunder, och den i riksbanken följda hundratalberäkning i förening med medgifvandet att utan omskrifning af depositionsbeviset få göra insättningar i uttagna värdepappers ställe medför de mest invecklade och småaktiga beräkningar. Första avgiften skall nemligen utgå i förskott för minst tre månader. Andra gången kan ej en sådan beräkning ega rum, ty något värdepapper, hvarför afdrag bör göras, kan hafva uttagits eller utlottats, och detsamma ej på flera månader blifvit med ny valuta ersatt. I sådan händelse skall enligt mom. 6 »för börjad månad förvaringsavgift påföras såsom för hel månad», och till följd deraf några öre eller möjligen en krona godtgöras. Avgiften måste således tagas efteråt andra och följande gånger, men andra gången icke för tolf månader utan, allt efter som betalningen första gången kom att förfalla, antingen för en,

två eller annat antal månader till kalenderårets slut. Först tredje gången omsider blir afgiften reguliert för tolf månader. Förskottsafgift, beräknad för sist nämnda tid och från insättningsdagen, utan ersättning för under året förekommande uttagningar synes därför vara den lämpliga och rätta beräkningsgrunden, som äfven af de flesta inrättningar, der dylika depositioner emottagas, lär tillämpas, och bör afgiften alltid i förskott för ett år erläggas kontant på årsdagen af insättningen eller, der så ske kan, afdragas från närmast derefter inflytande medel. På sådant sätt komme afgifterna att efter hand under året inflyta, hvarigenom arbetet med ifrågavarande i stark utveckling varande rörelse blefve lättadt samt bättre ordning och reda vunnes.»

Efter pröfning af detta ärende har utskottet på de af fullmäktige anförda skäl och i enlighet med af dem afgifvet förslag ansett sig böra hemställa,

2:o

att mom. 4 af § 22 i bankoreglementet måtte erhålla följande ändrade lydelse :

Nuvarande lydelse:

Mom. 4. Förvaringsafgiften för värdepapper och utländskt mynt utgör för år räknadt en tiondedels procent af papperens eller myntens i beviset upptagna värde i rikets mynt, jemnadt för brutet tal till närmast högre hundratal kronor; dock ega fullmäktige i afseende å värdepapper att i fråga om större belopp, som utgöras af ett jemförelsevis mindre antal papper, medgifva nedsättning i nämnda afgift; börande, utan afseende på förvaringstidens längd, afgift städse erläggas för minst tre månader, äfvensom lägre afgift än tio kronor icke beräknas.

Föreslagen lydelse:

»Vid inlemnandet af värdepapper och utländskt mynt uppbär banken en förvaringsafgift för depositionens åsatta värde, hvilken beräknas för tolf månader från insättningsdagen. Denna afgift utgör för år räknadt en krona för hvarje tusental kronor af papperens eller myntens i beviset upptagna värde i rikets mynt, hvarvid del af tusental beräknas såsom helt.

Derest depositionen ej på årsdagen af insättningen återtages, anses den såsom på ett år förnyad på då gällande vilkor.

Uttager insättare före betalningstidens utgång depositionen, eger

han likväl ej rätt att återbekomma erlagd afgift.

I fråga om större depositioner, som utgöras af ett jemförelsevis mindre antal värdepapper, ega fullmäktige medgifva nedsättning i ofvannämnda afgift.»

Derjemte och då i händelse af bifall till förslaget en del af de i mom. 6 angående så väl de öppna som slutna depositionerna meddela de gemensamma bestämmelserna ej skulle blifva tillämpliga på de förra, hemställes vidare,

3:o

att mom. 6 af ofvannämnda § 22 måtte ändras så, att detsamma komme att lyda på följande sätt:

Nuvarande lydelse:

Mom 6. I öfrigt iakttages i afseende på till förvar inlemnade värdepapper, guldmynt eller försegladt gods:

att, om inlemnare icke åtnöjes med det af riksbanken beräknade värde å handlingar eller guldmynt, eller uppmätning af försegladt gods eller med påförd förvaringsafgift, depositum icke emottages;

att vid inlemnandet skall betalas den afgift, som, enligt hvad ofvan är stadgadt, bör för hvarje fall minst erläggas;

att för börjad månad förvaringsafgift påføres såsom för en hel månad; samt

att obetald förvaringsafgift skall för hvarje kalenderår inbetalas.

Föreslagen lydelse:

»I öfrigt iakttages i afseende på till förvar inlemnade värdepapper, guldmynt eller försegladt gods:

att, om inlemnare icke åtnöjes med det af riksbanken beräknade värde å handlingar eller guldmynt, eller uppmätning af försegladt gods eller med påförd förvaringsafgift, depositum icke emottages;

hvarjemte i fråga om försegladt gods tjenar till efterrättelse:

att vid inlemnandet — — — (oförändradt) — — — kalenderår inbetalas.»

I afseende å § 36 i reglementet hemställer utskottet,

4:o

att mom. 1 af nämnda § 36 måtte erhålla följande lydelse:

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

§ 36.

Mom. 1. Räntan för lån och kreditiv samt vid köp af vaxlar ega fullmäktige bestämma med afseende å så väl penningställningen som utlåningstiden och de säkerheter, hvilka erbjudas; och kan denna ränta vara olika i riksbankens hufvudkontor och vid hvardera afdelningskontoret.

»Räntan för lån och kreditiv samt vid köp af vaxlar ega fullmäktige bestämma med afseende å så väl penningställningen som utlåningstiden och de säkerheter, hvilka erbjudas; och kan denna ränta vara olika i riksbankens hufvudkontor och afdelningskontor.»

Sedan, jemlikt riksdagens år 1891 fattade beslut, under sistlidne år i staden Falun för Kopparbergs län inrättats ett kontor af riksbanken, erfordras ändring af den paragraf i reglementet, som innefattar föreskrift om de särskilda kontorens lånedistrikt, hvarjemte de i slutet af reglementet meddelade särskilda föreskrifter i afseende å samma kontors anordnande böra utgå, och hemställer utskottet för den skull,

5:o

att § 25 i bankoreglementet må, med uteslutande af den dervid införda not, erhålla följande lydelse:

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

§ 25.

Riksbankens utlåningsrörelse drifves genom hufvudkontoret i Stockholm

»Riksbankens utlåningsrörelse drifves genom hufvudkontoret i Stockholm för Stockholms stad och län, Upsala,

för Stockholms stad och län, Upsala, Södermanlands, Östergötlands, Örebro, Vestmanlands Kopparbergs och Gefleborgs län samt den del af Kalmar län, som omfattar dess norra landstingsområde eller Norra och Södra Tjusträsk, Aspelands, Sevede och Tunälans härad; genom *afdelningskontoret i Göteborg* för Hallands, Göteborgs och Bohus äfvensom för Elfsborgs län med undantag af Redvägs härad samt för Skarborgs län med undantag af Vartofta och Frökinds härad; genom *afdelningskontoret i Malmö* för Kristianstads och Malmöhus län; genom *afdelningskontoret i Hernösand* för Vesternorrlands län; genom *afdelningskontoret i Jönköping* för Jönköpings län jemte ofvannämnda härad af Skarborgs och Elfsborgs län; genom *afdelningskontoret i Kalmar* för Kalmar läns södra landstingsområde eller Norra och Södra Möre samt Stranda och Handbörds härad jemte Öland; genom *afdelningskontoret i Karlstad* för Vermlands län; genom *afdelningskontoret i Luleå* för Vesterbottens och Norrbottens län; genom *afdelningskontoret i Vexjö* för Kronobergs och Blekinge län; genom *afdelningskontoret i Visby* för Gotlands län; samt genom *afdelningskontoret i Östersund* för Jemtlands län; under iakttagande i afseende å kontoren i Kalmar, Karlstad och Hernösand af de vilkor och bestämmelser beträffande lånerörelsen, hvilka fullmäktige, enligt vid dessa kontors inrättande lemnadt särskildt bemyndigande af 1887,

Södermanlands, Östergötlands, Örebro, Vestmanlands och Gefleborgs län samt den del etc. — — —; genom *afdelningskontoret i Göteborg* — — —; genom *afdelningskontoret i Malmö* — — —; genom *afdelningskontoret i Falun* för Kopparbergs län; genom *afdelningskontoret i Hernösand* — — —; genom *afdelningskontoret i Jönköping* — — —; genom *afdelningskontoret i Kalmar* — — —; genom *afdelningskontoret i Karlstad* — — —; genom *afdelningskontoret i Luleå* — — —; genom *afdelningskontoret i Vexjö* — — —; genom *afdelningskontoret i Visby* — — —; samt genom *afdelningskontoret i Östersund* för Jemtlands län; under iakttagande i afseende å kontoren i Kalmar, Karlstad, Hernösand och Falun af de vilkor och bestämmelser beträffande lånerörelsen, hvilka fullmäktige, enligt vid dessa kontors inrättande lemnadt särskildt bemyndigande af 1887, 1889, 1890 och 1891 års Riksdagar, ega föreskrifva.

Lån utan — — — (oförändradt) — — — distriktsindelning.»

1889 och 1890 årens Riksdagar, ega föreskrifva.

Lån utan afbetalningsrätt mot realsäkerhet samt kreditiv mot enahanda slags säkerhet meddelas dock utan hinder af här ofvan bestämda distriktsindelning*).

samt

6:o

att de i slutet af bankoreglementet i anledning af Falukontorets inrättande nästlidet år införda provisoriska bestämmelser må utgå.

I sammanhang härmed hemställer utskottet, att den för afdelningskontoret i Falun af fullmäktige uppgjorda interimstat, som är öfverensstämmande med den för det näst förut inrättade kontoret i Hernösand fastställda, måtte vinna Riksdagens stadfästelse, och föreslår följaktligen,

7:o

att aflöningsstaten för afdelningskontoret i Falun måtte med iakttagande af den för de smärre afdelningskontoren bestämda alfabetiska ordningen näst före kontoret i Hernösand i riksbankens stat intagas så lydande:

»Afdelningskontoret i Falun:

tre styrelseledamöter, hvardera	kronor 1,200: —
samt derförutom den ledamot, som handhafver den dagliga förvaltningen	» 2,400: —

*) Förestående distriktsindelning kommer i och med öppnandet af det utaf 1891 års Riksdag beslutade afdelningskontoret i Falun att undergå den förändring, som af stadgandena i slutet af detta reglemente föranledes.

dock att, derest sistnämnda be-
fattning bestrides af någon riks-
bankens tjänsteman, aflöningen
till honom under tiden utgår med
sammanlagdt 5,000 kronor för
år räknadt, deraf 800 kronor an-
ses såsom arfvode, 1,200 kronor
såsom tjänstgöringspenningar och
3,000 kronor såsom lön, hvilket
lönebelopp efter fem års tjenst-
göring i nämnda egenskap kan
förhöjas med 500 kronor och efter
tio år med ytterligare 500 kro-
nor,

kamreraren, tillika kassör, lön	kronor 1,600: —
hvilket belopp kan förhöjas efter fem års ordinarie tjenst med 500 kronor och efter tio års med ytter- ligare 500 kronor,	
samt tjänstgöringspenningar	» 800: —
och misräkningspenningar	» 600: —
bokhållaren, tillika registrator, lön ...	» 1,200: —
hvilken kan förhöjas efter fem års ordinarie tjenst med 300 kro- nor och efter tio års tjenst med ytterligare 300 kronor,	
samt tjänstgöringspenningar	» 600: —
ombudsmannen, lön.....	» 800: —
till extra biträde vid kontorsgöromålen och semestervikariat.....	» 1,200: —
vaktbetjenten, lön	» 400: —
tjänstgöringspenningar.....	» 100: —
jemte fri bostad och vedbrand.	

Med anledning af Riksdagens beslut om inrättande under år 1894
i staden Örebro af ett afdelningskontor af riksbanken för Örebro län
och det fullmäktige dervid lemnade bemyndigande att föreskrifva vilkor

och bestämmelser i afseende å kontorets rörelse och förvaltning får utskottet, i enlighet med hvad förut i dylika fall blifvit föreslaget och stadgadt, hemställa,

8:o

att i slutet af bankoreglementet må införas följande stadgande:

»Vid 1893 års riksdag har tillika beslutits:

a) att under loppet af år 1894 skall för Örebro län i staden Örebro inrättas ett afdelningskontor af riksbanken under de vilkor och bestämmelser med afseende å kontorets rörelse och förvaltning, som bankofullmäktige ega föreskrifva;

b) att det må ankomma på fullmäktige att till bedrivande af kontorets lånerörelse anvisa de belopp, fullmäktige må finna lämpliga; och

c) att fullmäktige, tills vidare och intill dess Riksdagen annorlunda besluter, må ej mindre bestämma, af huru stort antal ledamöter styrelsen för afdelningskontoret i Örebro skall utgöras, än äfven utse dessa ledamöter, förordna om styrelsens verksamhet och sättet för dennas utöfvande samt bestämma arfvoden för styrelsen, äfvensom besluta om tjänstemännens antagande, göromål och aflöning samt i öfrigt vidtaga alla erforderliga åtgärder för kontorets öppnande.

Under förutsättning af bifall till hvad utskottet sålunda i föregående punkt föreslagit, hemställer utskottet derjemte,

9:o

att till bankoreglementets § 25, i hvilken bestämmelse om hvar och ett af de nuvarande riksbankskontorens distrikt finnes meddelad, måtte fogas en not af följande lydelse:

»Förestående distriktsindelning kommer i och med öppnandet af det utaf 1893 års Riksdag beslutade afdelningskontoret i Örebro att undergå den förändring, som af stadgandena i slutet af detta reglemente föranledes.»

Hos utskottet hafva fullmäktige gjort framställning i några riksbankens aflöningsstat berörande frågor, af hvilka utskottet ansett följande böra underställas Riksdagens pröfning och afgörande.

Den första af dessa frågor afser reglering af styrelseledamöternas för den dagliga förvaltningen vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö aflöningsförmåner, hvarom innehafvarne af nämnda befattningar i en till fullmäktige ingifven skrift anfört följande:

»Sedan handhafvande styrelseledamöterna för den dagliga förvaltningen vid riksbankens afdelningskontor i Jönköping, Kalmar, Karlstad, Luleå, Wexjö och Östersund vid 1889 års riksdag erhållit sina arfvoden reglerade sålunda, att derest ofvannämnda befattningar vid något af dessa kontor bestriddes af en riksbankens tjänsteman, aflöningen till honom under tiden utgick efter enahanda grunder och bestämmelser, som gälde för tjänstemän i tredje graden vid riksbankens hufvudkontor, med iakttagande, att han derjemte egde att uppbära ett belopp, motsvarande vid hufvudkontoret anvisadt arfvode för vården af förvaringskassorna samt af låne- och säkerhetshandlingar, eller 1000 kronor för år räknadt, och denna reglering vid innevarande års lagtima riksdag endast förändrats i fråga om fördelning mellan tjänstgöringspenningar och arfvode, men innehafvarne af motsvarande befattningar vid de större kontoren i Göteborg och Malmö icke kommit i åtnjutande af nämnda reglering, utan aflöningen till den fortfarande utgår i form af arfvoden, sammanlagdt 7,000 kronor åt hvardera, af hvilka arfvoden ingen del får åtnjutas under sjukdom, synes det vara rättvist och billigt, att en redaktionsförändring vidtages i nu gällande bankoreglemente beträffande aflöningsförmånerna för desse handhafvare, så att de till dem nu utgående arfvoden jemväl må blifva fördelade i arfvoden, tjänstgöringspenningar och lön, dock i enlighet med de förmåner, hvilka härutinnan tillkomma tjänstemännen i fjerde graden vid hufvudkontoret.

Då kontoren i Göteborg och Malmö röra sig med betydligt större lånefonder än de öfriga afdelningskontoren och då handhafvarne vid de förstnämnda kontoren genom göromålens större omfång hafva mera omfattande och ansträngande arbete och till följd deraf äfven större

ansvar än vid de senare kontoren, böra de väl ock åtnjuta högre aflöning än desse eller i aflöningsväg likställas med tjänstemännen i fjerde graden vid hufvudkontoret, samt då nuvarande handhafvarne af den dagliga förvaltningen vid kontoren i Göteborg och Malmö innehaft sina befattningar i mera än fem år och sedan åtnjuta hvardera 7,000 kronor årligen, bör väl äfven den förhöjning i lön och tjänstgöringspenningar, som efter fem års tjänstgöring tilldelas fjerde gradens tjänstemän vid hufvudkontoret, tillämpas på sagde handhafvare.

Någon särskild utgift torde förslaget i fråga alltså ej medföra för riksbanken, utan snarare tvärtom, enär hvarje ny handhafvare under de första fem åren skulle komma att åtnjuta sammanlagda inkomster af endast 6,200 kronor, motsvarande de löneförmåner som tillkomma tjänstemännen i fjerde graden vid hufvudkontoret före femårsförhöjningen.

Ändamålet med detta förslag är således icke att erhålla större aflöning för dem det åsyftar, utan endast att vid sjukdomsfall betrygga dem mot alltför stora uppoffringar eller att ernå liknande aflöningsvilkor med handhafvarne vid de öfrige namngifne afdelningskontoren, och torde förmånen häraf för kommande handhafvare vid kontoren i Göteborg och Malmö uppväga den minskning i inkomster, i förhållande till den nuvarande staten för dessa kontor, som af förslaget blefve en följd.»

I förevarande fråga hafva fullmäktige för egen del yttrat: »Då samma skäl, som förut gifvit anledning att för handhafvarne af den dagliga förvaltningen vid de smärre afdelningskontoren, i det fall att de äro riksbankens tjänstemän, bestämma deras arfvode i enlighet med de grunder, som tillämpas i afseende å aflöningsförhållandena för tjänstemän vid hufvudkontoret, torde gälla äfven i afseende å kontoren i Göteborg och Malmö, och någon särskild tillökning i den ordinarie staten ej genom bifall till ansökningen skulle föranledas, utan förslaget, såsom af sökandena påvisats, för de första 5 åren af en dylik styrelseledamots tjänstetid innebär en direkt minskning i staten, hafva fullmäktige funnit sig kunna och böra tillstyrka bifall till förslaget i fråga. Hvad härvid särskildt angår ersättningen till sådan handhafvare af den dagliga förvaltningen vid dessa kontor, som ej i riksbanken innehar anställning såsom tjänsteman, anse fullmäktige, att nuvarande bestämmelser härutinnan böra bibehållas oförändrade. Om äfven vid de öfriga kontoren i nämnda fall anvisats en mindre godtgörelse, äro nemligen förhållandena dock vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö väsentligen olika, i det att ifrågavarande befattningar derstädes så fullt upptaga sina

innehafvares tid, att de ej samtidigt torde, såsom vid de smärre är görligt, kunna bestrida någon aflönad befattning eller påräkna andra inkomster vare sig i statens eller kommunens tjenst, hvartill kommer att styrelseledamöter i denna sin egenskap ej innehafva någon pensionsrätt.

Utskottet, som anser ifrågavarande förslag hafva skäl för sig och som tillika inhemtat, att till följd af inträffadt dödsfall den åsyftade regleringen kan, hvad beträffar kontoret i Malmö, genast vidtagas och sålunda verklig besparing omedelbart vinnas, får med anledning häraf och i enlighet med fullmäktiges hemställan föreslå,

10:o

att de delar af aflöningsstaten, som röra ersättning till styrelserna vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö, måtte erhålla följande lydelse:

a) vid kontoret i Göteborg:

Nuvarande lydelse:

fyra styrelseledamöter, hvardera kr. 2,400: —	fyra styrelseledamöter, hvardera kr. 2,400: —
samt derförutom den ledamot, som hand- hafver den dagliga förvaltningen » 4,600: —	samt derförutom den ledamot, som hand- hafver den dagliga förvaltningen » 4,600: —
jemte fri bostad.	jemte fri bostad; dock att, derest sistnämnda befattning bestrides af någon riksbankens tjänsteman, af- löningen till honom under tiden ut- går efter enahanda grunder och be- stämmelser, som gälla för tjänstemän i fjerde graden vid riksbankens huf- vudkontor, eller med 6,200 kronor för år räknadt, deraf 750 kronor anses såsom arfvode, 1,450 kronor såsom tjänstgöringspenningar, hvilka efter fem års tjänstgöring kunna höjas

till 1,750 kronor, och 4,000 kronor såsom lön, hvilket belopp efter fem års tjenstgöring kan höjas till 4,500 kronor;

b) *vid kontoret i Malmö:*

Nuvarande lydelse:

fyra styrelseledamöter,
hvardera kr. 1,800: —
samt derförutom den
ledamot, som hand-
hafver den dagliga
förvaltningen » 5,200: —

fyra styrelseledamöter,
hvardera kr. 1,800: —
samt derförutom den
ledamot, som hand-
hafver den dagliga
förvaltningen » 5,200: —,
dock att, derest sistnämnda befattning bestrides af någon riksbankens tjänsteman, aflöningen till honom under tiden utgår efter enahanda grunder och bestämmelser, som gälla för tjänstemän i fjerde graden vid riksbankens hufvudkontor, eller med 6,200 kronor för år räknadt, deraf 750 kronor anses såsom arfvode, 1,450 kronor såsom tjenstgöringspenningar, hvilka efter fem års tjenstgöring kunna höjas till 1,750 kronor, och 4,000 kronor såsom lön, hvilket belopp efter fem års tjenstgöring kan höjas till 4,500 kronor.

Hvad beträffar den vid afdelningskontoret i Göteborg på stat uppförda vaktbetjeningen, som utgöres af en vaktmästare och en husdräng, hafva fullmäktige bland annat erinrat, att med den utvidgade rörelse, som kontoret vunnit, i förening med den högst betydliga tillökning af dess lokaler, som föranledts af uppförande för dess räkning af ett nytt bankhus, ovilkorligen påkallades biträde af tvenne ordinarie

vaktmästare, hvadan fullmäktige ock varit nödsakade att i afvaktan på Riksdagens medgifvande låta bero vid styrelsens åtgärd att aflöna ett extra vaktmästarebiträde. Med instämmande i åsigten, att under nuvarande förhållanden afdelningskontoret i Göteborg har behof af mer än en ordinarie vaktmästare, har utskottet dock ej för det närvarande funnit skäl tillstyrka föreslagen förhöjd aflöning för vaktmästarepersonalen derstädes, men deremot ansett bestämmelse lämpligen böra meddelas derom, att, i händelse fri bostad inom kontorets hus ej kunde beredas nämnda personal, ersättning derför, äfvensom för vedbrand, borde vederbörande tillförsäkras med ett af styrelsen såsom skäligt beräknadt belopp af 300 kronor för år, hvadan utskottet velat hemställa,

11:o

att bestämmelserna angående staten för afdelningskontoret i Göteborg, i hvad afser vaktbetjeningen, måtte erhålla följande, till en del förändrade lydelse:

Nuvarande lydelse:

en vaktmästare, lön..... kr. 600: —	två vaktmästare, hvar-
tjenstgöringspenningar. » 125: —	dera lön kr. 600: —
jemte fri bostad och	tjenstgöringspenningar » 125: —
vedbrand,	en husdräng, lön » 600: —,
en husdräng, lön » 600: —	hvarjemte såväl denne som vakt-
jemte fri bostad och vedbrand.	mästarne ega åtnjuta fri bostad och
	vedbrand eller såsom ersättning för
	nämnda förmåner ett belopp för
	hvardera af 300 kronor om året.

Med erinran, att det år 1875 till extra biträde vid riksbankens afdelningskontor i Luleå anvisade beloppet af 200 kronor sedermera vid särskilda tillfällen ökats, så att detsamma, som sedan år 1887 och allt framgent afsetts att bland annat bereda ersättning för semester-

vikariat, numera utgjorde 1,700 kronor om året, har styrelsen för afdelningskontoret, enligt hvad fullmäktige anmält, hos dem gjort framställning om vidtagande af sådan åtgärd, att berörda anslag blefve förhöjdt med 1,500 kronor eller till 3,200 kronor. Såsom hufvudsakligt skäl härför hafva anförts de allt mer växande göromålen, hvartill anledningen närmast vore att finna i den år 1887 till Gellivara framdragna jernvägen mellan nämnda plats och Luleå, äfvensom påbörjandet af stambanearbetet vid Boden; och har styrelsen, för att visa, i hvad mån göromålen vid kontoret ökats, uppgjort och meddelat en jemförelse mellan omfattningen af de särskilda grenarna af kontorets rörelse under åren 1889 och 1892, af hvilken framgår, att göromålen, hvilka, enligt styrelsens åsigt, sannolikt komma att än vidare växa, i mån som stambanebyggnaden når sin fullbordan och industriel verksamhet i sammanhang dermed kommer till lif inom dessa trakter, från 1888 till nästlidet års slut ökats med omkring 128 procent. Derjemte och med upplysning, att ifrågavarande anslag blifvit användt, hufvudsakligen till aföring åt tvänne biträden, har styrelsen förklarat, det erfarenheten under sistförflutna året gifvit vid handen, att, oberäknadt de ordinarie, 4 extra ordinarie tjenstemän haft jemn sysselsättning, utan att såsom ersättning till de tvänne yngsta bland dessa senare styrelsen haft att tillgå annat än några på anslaget i fråga uppkomna besparingar, hvilka utdelats i form af uppmuntring eller flitpenningar.

Med vitsordande af styrelsens uppgifter om den betydliga rörelsen vid ifrågavarande kontor, hvilken, i synnerhet hvad beträffar vaxelaffärer och afbetalningslån, i allmänhet vida öfverstiger densamma vid de andra, mindre kontoren, hafva fullmäktige förklarat sig anse berörda anslag så mycket hellre böra ökas, som derigenom skulle kunna beredas styrelseledamoten för den dagliga förvaltningen vid kontoret något biträde i den mängd honom åliggande göromål, hvaremot fullmäktige ej funnit sig böra tillstyrka anslaget höjande med så stort belopp, som af styrelsen föreslagits, utan hemställt, att detsamma måtte ökas med 1,100 kronor eller från 1,700 till 2,800 kronor för år.

I enlighet med hvad fullmäktige sålunda föreslagit, och då utskottet anser fullt fog förefinnas för en förhöjning af ifrågavarande anslag, har utskottet velat hemställa,

12:o

att det för afdelningskontoret i Luleå till extra biträde vid kontorsgöromålen och semestervikariat an-

visade belopp af 1,700 kronor måtte höjas till 2,800 kronor samt att aflöningsstaten i denna del måtte i öfverensstämmelse härmed ändras.

Derjemte och för den händelse utskottets förslag i nyssnämnda punkt vinner Riksdagens bifall, får utskottet, på fullmäktiges tillika gjorda framställning och i likhet med hvad vid förhöjningar i afdelningskontorens extra anslag plägat tillämpas, jemväl hemställa,

13:o

att förhöjningen i extra anslaget vid afdelningskontoret i Luleå måtte få anses gällande från och med innevarande års början.

Stockholm den 2 maj 1893.

På utskottets vägnar:

G. S. Åkerhielm.

Herrar *Gumælius* och *Hansson* hafva begärt få antecknadt, att de på grund af beviljad ledighet från riksdagsgöromålen ej deltagit i behandlingen af de i detta memorial omförmälda ärenden, den förre hvad angår punkterna 10:o—13:o och den senare hvad angår punkterna 8:o—13:o.